

[Indenrigsministeren]

argumenter for denne afvisning. Jeg vil ved denne lejlighed trække et par af dem frem.

For det første går både centrum-demokraterne og fremskridtspartiet i deres bemærkninger ud fra, at en central registrering vil kunne fortælle os, hvor mange narkomaner der egentlig findes her i landet. Men det er jo ikke rigtigt. En central registrering vil nødvendigvis kun kunne omfatte de klienter, der allerede er kendt, dvs. de stofmisbrugere, der har kontakt med forskellige myndigheder og institutioner. Et centralt register vil derfor ikke kunne give os oplysning om det nøjagtige antal narkomaner. Det vil kun kunne sige os noget om, hvor mange stofmisbrugere der er i behandling rundt omkring i landet, og som man i øvrigt kender som stofmisbrugere.

Disse oplysninger har vi allerede i dag, for behandlingsinstitutionerne fører journaler over deres klienter og ikke kun et »lomme-kartotek« som anført i bemærkningerne til centrum-demokraternes forslag. Disse lokale journaler eller registre har netop været brugt som baggrund for planlægning af det nødvendige behandlingsapparat. Det har man hidtil ment ville give en større sikkerhed i planlægningen end eventuelle oplysninger fra et centralt register.

For det andet er jeg bange for, at mange stofmisbrugere vil lade være med at søge den nødvendige behandling i tide, når de ved, at de herved kommer i et centralt register. Et sådant forhold vil klart forringe mulighederne for at opnå gode behandlingsresultater.

Jeg vil også gerne nævne her i dag, at justitsministeren i foråret 1981 i forbindelse med besvarelsen af et spørgsmål her i tinget nævnte, at der ud fra politi- og anklagemæssige grunde ikke er behov for en særlig registrering af ikke-kriminelle narkomaner.

Som jeg ved flere lejligheder har givet udtryk for – og her ligger jeg på linje med forslagsstillerne – er jeg indstillet på, at der skal gøres en ekstra indsats for at bekæmpe narkotikamisbruget. Det er jeg stadig indstillet på, og det er min klare opfattelse, at der er et behov for fortsat at udbygge såvel forebyggelses- som behandlingsindsatsen.

På det forebyggende område er den øgede indsats sat i gang. Det fremgår bl.a. af, at der er givet større bevillinger i 1981 og i 1982 til kontaktudvalg vedrørende narkotika- og alkoholspørgsmål. Helt konkret kan jeg oplyse, at der ved en aktstykkebevilling sidste år

blev givet 650.000 kr. ekstra bl.a. til udarbejdelse af forskelligt oplysningsmateriale. I 1982 er kontaktudvalgets bevilling øget med yderligere 3 mill. kr.

Som det fremgår, er jeg fortsat meget tøvende over for tanken om en central registrering, men jeg har til trods herfor alligevel lovet folketingets socialudvalg at undersøge, om en eller anden form for central registrering i visse henseender kunne være hensigtsmæssig. Det gjorde jeg bl.a., fordi sundhedsstyrelsen havde udtalt, at man mente, det ville være hensigtsmæssigt med en registrering, dels for at kunne vurdere en given behandlings effekt, dels for at undgå, at stofmisbrugere behandles forskellige steder på samme tidspunkt.

Jeg har derfor bedt kontaktudvalget om at medtage forskellige spørgsmål om registrering af narkomaner i den årlige høring af amtskommunerne om narkotikasituationen. Amtskommunerne er bl.a. blevet spurgt, om man lokalt mener, at der er behov for et centralt register. Derudover er de blevet spurgt, hvordan man lokalt sikrer sig dels et overblik over misbrugets omfang og udvikling, dels at der ikke sker medicinsk dobbeltbehandling. Svarene fra amtskommunerne vil indgå i den årlige redegørelse til folketingets socialudvalg om narkotikasituationen og vil foreligge i løbet af april-maj måned i år.

Som landet ligger nu, kan jeg altså ikke støtte et forslag om en central registrering af narkomaner. Jeg skal ikke kunne sige, om der vil komme til at foreligge sådanne oplysninger, at den grundholdning ændres, men jeg har, som jeg har angivet allerede på nuværende tidspunkt, en række væsentlige betænkeligheder ved en sådan central registrering.

Erik B. Smith (S):

Efter fremskridtspartiets lovforslag skal der foretages en registrering, når en narkoman kommer i kontakt, som det hedder, med politi, hospital eller behandlingsinstitution. Registerkontoret skal ledes af et nævn på 5 personer fra indenrigsministeriet, socialministeriet, politiet og kontorets daglige leder. De nærmere retningslinjer for benyttelse, indberetning og registrering skal fastsættes af socialministeriet, og det hele skal træde i kraft den 1. juli 1982. Færdig.